

чрез умъртвената плът и земя на българите да се роди ново съзнание, друга кръв, друго „семе“ (небългарски, а „елински или московски“) - „Заклан от фанариотите, Българският народ се видеше умрял и можем да речем, че приличаше на една дъбрава от диви дървета, връх които трябваше да присадим Елински или Московски отрасли.“³⁰ „Българската природа е в пролетта си. Българската книжнина е в началото на възрождението си и целият Български народ десет векове под фанариотското иго начнува да усеща тежестта му. Нека повтаряме от всичко сърце: какво драгоценно време за Българина! Вторият ни златен век излиза от сред дебетите тъмнини както веселата пролет се оттръгнува от зимните строгости. О, България, майчице! Радвай ся.“³¹

В българското духовно поробване в „България“ провижда същността на друг свой народностен враг освен гръцкия - руския. Разпространението на две „ереси“, панславистката и панелинистката е гибелно за българския народ - „първо да разделят Българския народ на две, на гръцки и славянски, и от тамо да го унищожат съвсем“³². Русофобското верую на „България“ намира своите причини в следваната през XIX век руска политика по отношение на българския църковен въпрос. Сред големите европейски държави единствено Русия се противопоставя на националното църковно движение на българите, нарушаващо единството на православния свят в Османската империя. Бидейки негласен покровител на християните в пределите ѝ, Русия отстоява върховенството на Цариградската патриаршия като средство срещу разединителното проникване на католически и протестантски мисионери в Ориента, носещи революционните и буржоазни идеологии на Западна Европа. И след Кримската война руската източноцърковна политика не допуска независими и отделни от Патриаршията православни църкви в Европейска Турция³³.

„Въоръжаването“ против „жалостното влияние на Панславизма и на Панеленизма“³⁴ се обосновава от псевдокултурните и псевдодуховните достижения на народите им според позицията на в. „България“³⁵. Гръцкото познание не е само вдъхновено и уникално, то идва от древни и мъдри народи, забравени и отхвърлени от гърците. „Един Египетски свещеник не думаше ли на Платона: „Вие, Гръци, вие сте деца.“³⁶ Духовността на православната църква от византийската епоха е следствие не на гръцката кръв и промисъл, а на Божията - „Промисълта е подбуждала от време на време истинни юнаци, за да опазят Християнските догми от еретичите и повредената нравственост от развращението на Бизантийците.“³⁷ Панславизмът изповядва вярата в руската истина, но българската идея на Драган Цанков низвергва руската писменост и език като бедни и бездуховни³⁸.